

Venatio Sacra. Sive Puer Amissus

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Elegia IV. Bethlemij gaudia recenset, nec vllum in quærendo Puero defugit
periculum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70011)

Sis memor, vt quondam Bethlemidas inter aristas
 Tristis Idumæis sæuijt Vrfa iugis.
 Non furor Herodis sat cædibus imbuit enses ?
 Millibus è multis victima & ipse cades ?
 Forfan adhuc prisce superat noua flamma furoris,
 Quam foueat Solymo vna fauilla foco ?
 Candida quâ pieras æternos educat ignes,
 Ara tibi iuges pascat & ita faces ?
 Impius insontem sibi quo furor immolet agnum ?
 Pascit auernales ira Megæra focos.
 Pœnè suum Ioseph frater si dedit orco,
 Ecquid ager Solymis qui leo sæuit agris ?
 His errabat agris, queis tu modo forsitan erras,
 Forfan & errantem qui premar, hostis eris.
 Ast ego te quouis malim defendere telo,
 Quique vir hâc consors sit mihi, quæque nurus.
 Ferre per extremos populos, te ferre per æquor
 Non labor vllus erit, nec graue Matris onus.
 Dirus Idumæis pardus dum sæuijt oris,
 Hærebas gremio sarcina blanda meo :
 Serpebasque cauis per colla, per vbera palmis ;
 Tum fuga dulce decus, non fuga ludus erat.
 Me dube te Pharijs timor vt stitit aduena campis,
 Sic mihi suadet amor rursus adire Pharon.
 Sæ dedit hoc olim duro pia cura timori,
 Abnegat id, blandus quod modo suadet amor ?

ELEGIA IV.

Bethlemij gaudia recenset, nec vllum
 in quærendo Puerò defugit
 periculum.

1. B. Virgo incertam, & fluxam mortalium sortem, & suam deplorat.
2. Bethlemij gaudia commemorat.

3. Quæuis

3. *Quæuis discrimina inuadere ardet.*

4. *Varij doloris affectus.*

Quam nulli securus honos, & fida voluptas,
 Lubrica dum vitreo fors rotat orbe globum,
 Testis ego, quis tale nefas in Matre Tonantis
 Crederet? infido spes modò lapsa sinu est,
 Atque illo sublapsa sinu, quo pignora vitæ
 Hauferat, arbitrio qui regit astra suo.
 Damna diu pressi, sed pressa silentia tandem
 Rumpe dolo; mœstus rumpere cogit Amor,
 An pius amisso taceat iam Nomine mœror?
 Impia sit pietas hoc tacuisse nefas.
 Si tamen esse nefas sinat hoc Puer ille Parenti,
 Qui vouet è damnis gaudia sera suis.
 Hoc ut ut est, hæc inter atrox grauat angor amantem,
 Nunc uti nox tristi lumina nube premit.
 At potius, mea lux, funestos discute nimbos;
 Quæque redis, Matri pristina dona refer.
 Vis ut Bethlemio memorem sata gaudia cælo,
 Cœlicolumque agiles festa per astra choros?
 Vagitusque pios teneri libasse Tonantis,
 Lux ubi concubiâ nocte dat ire diem?
 Flens memini, pleno quæ rustica turba canistro
 Puniceis promptis poma marita pyris:
 Pastores memini sacris accumbere cunis,
 Quò vocat ignaros vox sine voce Puer.
 Ut taceam Reges, possitis hinc inde tiaris,
 Ad Pueri paruos procubuisse pedes:
 Regiaque augustæ tum dona tulisse Parenti,
 Qualia fert Indus, qualia diues Arabs.
 Quot si virgineus meruit tot præmia partus,
 Quid verat ab Gnato gaudia Virgo legat?
 Aut saltem latebris quæcumque deerrat opacis,
 Nobile sidereo carpat ab ore iubar.
 Si, Pueri nascente, regit dux stella Sabæos,
 Quid laret hæc, cæco dum fugit orbe Puer?

Me neq

Me nox densa tenet; Magus indice ducitur aastro:
 Virgo Magi pretio num minus instar habet?
 O, ubi præradiant Pueri duo sidera vultu,
 Dux meus hinc geminam lampada ducat Amor?
 Et mihi pandat iter, nec erit via longa parenti:
 Millia mille breuis vix mihi passus erunt.
 Non est quis metuat, me nequa pericula frangant;
 Neue labore graui, neue timore premar.
 Perrumpam Libani iuga quamlibet aspera saxis,
 Me nec in astra minans terret Itabyrius.
 Nec timeo, licet iusuetum procul ire per æquor,
 Quaque regunt venti nescia vela, sequi.
 Spes quacumque trahet, retrahetque, sequemur IESVM.
 Res est imperio plena Tonantis Amor.
 Is quo ferre iubet, fors dura ferenda periclo est;
 Arguit in duris ferrea cura fidem.
 Me trahit ingenius Gnati decor, & fata celo
 Gloria, quæque pio gaudia corde latent.
 An potè sit vacuo gremio quod talis alumnus
 Desluat? ante fluent astra caduca polo.
 Sic, licet ægra, sequor, nullis tamen adsequor aruis:
 Quaque sequor, tacito murmure sæpè queror:
 Quo mi Gnate fugis Matrem nil tale merentem?
 Tale quid error amans, quod mereatur, agit?
 Error amoris erat, nec idonea noxa piaculo,
 Credere fors comitem te mihi, siue ducem:
 Sicut eras mediâ turbâ, quis crederet vnquam,
 Te Puerum, & solum deuia regna sequi?
 Nedum iusta piæ sic fallere vota Parentis,
 Si modò fallis amans qui mihi plura voues?
 Si mora lenta grauat, nunc & vis dura laborum,
 Multa moræ sponder scœnora fidus Amor.
 Intereâ dulci spes quæ defraudat amantem,
 Tædia cruda moræ condier alma fauo.
 Ipsa & ego profugi Gnati non immemor vsquam,
 Signabo titulum quolibet apta loco.
 Dulce mei siquidem nomen me lenit IESV,
 Si minus ærumpnas leniat ipse meas.

Arbor testis erit, si nouit & arbor honorem
 Quid dubitas? Pharijs hunc pia nouit agris. (a)
 Mi IESV en cedris inscribo; sed opto viator
 Non alius, Gnatus quam meus, ante legat,
 Vel semel hac placidos IESVS aduertat ocellos;
 Plus satis est: semper solis id instar erit.

(a) *Ea viâ quâ Christus Puer in Egyptum fugit, arbor se Christo inclinavit; adhuc superstes sub Theodosio iuniori. Sozomenus.*

ELEGIA V.

Viæ solatium Filio exoptat.

1. *B. Virgo omnes viarum molestias optat amoliri ab suo Filio.*
2. *Monet Iordanis viam aperiat:*
3. *Et ut cedrus suâ umbrâ Christum tueatur.*
4. *Affectus suos, si redeat, explicat.*

VOX B. VIRGINIS.

Quâ miseræ longinqua trahit diuortia Matris
 Paruulus error, pati me pede vita fugit.
 Quercus ut hibernis luget, squalletque sub astris
 Nuda comis; Gnato sic gemit orba Parens,
 Attamen vnde graues curas solarer, & æstus,
 Improba fraudat opem spes. Amor adde preces.
 Imperium dic esse preces, quas Mater alumno
 Lego: Puer gaudet supplice voce capi.
 Ergo graues Gnato iam deprecor anxia casus,
 Et, ceu mater amans, omnia dextra canam.
 Ah! ne te Boreas, ne Sirius vrat, IESV!
 Nec stupeant bruto lactea membra gelu,
 Nec Domini teneras via deterat aspera plantas!
 Nil facit ad molles glarea dura pedes.

Isacila